Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τριμηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἢ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδερόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Στὰ Χανιὰ (Κρήτη) στὸ Πρακτορ. Ἐφημερίδων στοῦ κ. Ἀλικιώτη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Συντεχνίες καὶ Κυβέρνηση — Τὰ περιττά — Καινούριοι ἄντρες — Ράσο καὶ μετάθεση.

***Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ** Ἐπανάσταση, ποὺ τὴν εἴπανε, ξακολουθεῖ καὶ ἡ «**Βουλὴ τῶν συντεχνιῶν**» τρίζει τὰ δόντια της στὴν Κυβέρνηση, ἀρχινώντας νὰ κρυφοδείχνει καὶ τὴ γροθιά της. Οἱ Πρόεδροι ζητήσανε νὰ περικοποῦν τὰ περιττὰ ἔξοδα ἀπὸ τὸν Προϋπολογισμὸ καὶ ἡ Κυβέρνηση τοὺς τὄταξε. Καὶ νά, περικόβει σήμερα τρία ἑκατομύρια ποὺ θὰ χρησιμεύανε ν' ἀποξεραθοῦν οἱ βαλτότοποι καὶ νὰ λιγοστέψουν ἔτσι οἱ πυρετοί, καὶ ἕνα ἑκατομύριο ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ ἄμυνα.*

Μὰ οἱ συντεχνίες δὲν τὸ δέχουνται. Αὐτὰ ἴσια ἴσια, λένε, δὲν εἶναι καθόλου περιττὰ ἔξοδα Οἱ θέρμες ἔχουνε ρημάξει τὸν τόπο μας καὶ πρέπει νὰ πολεμηθοῦν καὶ στρατὸς μᾶς χρειάζεται γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς δόλιας πατρίδας! Δὲ συλλογίζουνται ὅμως οἱ κύριοι Πρόεδροι, μὲ τὰ σοφὰ πολιτικά τους κεφάλια, πὼς «ἀποξήρανσις ἑλῶν» πάει νὰ πεῖ, στὴ ρουσφετικὴ γλώσσα, τὸ ν' ἁρπάξει ὁ κάθε Κυβερνητικὸς βουλευτὴς ὅσο μπορεῖ περσότερα χρήματα ἀπ' αὐτὸ τὸ κοντύλι γιὰ τὴν ἐπαρχία του, γιὰ νὰποξηράνει μ' αὐτὰ τὰ «κομματικά του ἕλη», καὶ πὼς ἐθνικὴ ἄμυνα θὰ πεῖ καινούρια γαλόνια κ' ἐκπαιδευτικὰ ταξίδια στὴν Εὐρώπη καὶ προμήθειες ἄχρηστου ὑλικοῦ.

Ὁ κ. Θεοτόκης αὐτὴ τὴ φορὰ φάνηκε παραπολὺ εἰλικρινής, ἀφοῦ εἶχε τὴν παληκαριὰ νὰ μολογήσει πὼς περιττὰ ἔξοδα στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ Κράτους εἶναι καὶ κεῖνα ἀκόμα ποὺ ὅλοι μας τὰ θαρροῦμε γι' ἀπαραίτητα.

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ζητᾶνε νὰ καταργηθοῦν ὅλα τὰ περιττὰ Εἰρηνοδικεῖα, ὅλα τὰ περιττὰ Γυμνάσια, ὅλες οἱ περιττὲς Νομαρχίες, ὅλα τὰ περιττὰ Ἐφετεῖα καὶ Πρωτοδικεῖα καὶ μόνο ἕνα **περιττώτατο** δὲ ζητᾶνε νὰ καταργηθεῖ—ἡ Βουλή. Γιατί, ἀλήθεια, ὅπως τὴν καταντήσανε, μὲ τὸ νἄρχουνται αὐτοὶ σὲ ἀπευθείας συνεννόηση μὲ τὴν Κυβέρνηση γι' ὅλ' αὐτά, ἀπορεῖ ὁ καθένας πῶς οἱ βουλευτές μας ξετσιπωθήκανε πιὰ τόσο καὶ δὲν παραιτηθήκανε ἀκόμα ὅλοι τους μονοκοπανιάς.

Ὅταν ὁ λαὸς σήμερα ἀντιπροσωπεύεται ἔτσι ἐπίσημα ἀπὸ τοὺς προέδρους τῶν συντεχνιῶν, τί διάολο ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ παπαρδελάδες;

Σήμερα κάμανε οἱ πρόεδροι Βουλὴ (καὶ Βουλὴ μάλιστα ποὺ μπῆκε κιόλας καὶ στὴ συζήτηση τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἡ Βουλὴ χάνεται ἀκόμα σὲ ἀεροκουβέντες), αὔριο θὰ κάμουν καὶ Κυβέρνηση, μὲ πρωθυπουργὸ τὸν κ. Παπαφώτη ἢ δὲν ξέρουμε ποιόν ἄλλο πρόεδρο. Νὰν τὸ δεῖτε Κ' ἔτσι τοῦτο τὸ Κράτος θὰ ξεχαρβαλωθεῖ πιὰ συθέμελα γιὰ νἀρχινήσει νὰ ξαναφτειάνεται τῆς ἀθρωπιᾶς.

*

ΣΥΦΩΝΟΥΜΕ καὶ μεῖς μὲ τὸ «Μέλλον πῶς; ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνάμιξη τῶν προέδρων τῶν Συντεχνιῶν «εἰς τὰ τῆς Πολιτείας» δὲ θὰ φέρει κανένα πρακτικὸ ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ καὶ ἡ Κυβέρνηση νὰ πέσει, καὶ ὁ Βασιλιὰς ἀκόμα νὰ θελήσει νὰ ἐφαρμόσει τὸ «πολιτικὸ πρόγραμμα» τῶν Συντεχνιῶν, τὰ ἴδια πρόσωπα, τὰ βουτηγμένα στὴ ρουτίνα καὶ στὸ ρουσφέτι, θὰ κληθοῦνε νὰ κάνουν καινούρια Κυβέρνηση, καὶ νὰ ἐφαρμόσουνε καινούρια προγράμματα Καινούρια πρόσωπα δὲν ὑπάρχουν, λέει τὸ «Μέλλον», καὶ τὰ παλιὰ δὲν μποροῦν νὰ μεταμορφωθοῦνε σὲ καινούρια.

Πολὺ σωστὰ καὶ φρόνιμ' αὐτά. Ὡστόσο κάτι καλὸ προμηνάει ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνακατοτούρα, κάπιο ξύπνημα μελλούμενο μᾶς τάζει. Σώνει γιὰ σήμερα τὸ ἐλεεινὸ κουρέλιασμα ποὺ παθαίνει ἡ ἐπίσημη ἀντιπροσωπεία τοῦ Λαοῦ, Βουλὴ δηλ. καὶ Κυβέρνηση. Αὔριο ποὺ τὸ μαχαίρι (ποὺ γκρατζουνάει σήμερα τὸ κόκκαλο) θὰ φτάσει ἴσαμε τὸ μελοῦδι, τὸ ξύπνημα θὰ γενικευτεῖ καὶ ἡ παντοδύναμη ΑΝΑΓΚΗ θὰ φέρει καὶ τοὺς καινούριους ἄντρες ποὺ θὰ δουλέψουν πάνου σὲ καινούρια προγράμματα.

Μὴν τὰ ζητάμε ὅλα μονομιᾶς κι ἂς τὸ καμαρώνουμε καὶ τὸ τοσοῦτο ποὺ ἀρχίνησε νὰ γίνεται.

*

ΝΑ, καὶ ἡ περίφημη λογικὴ τῆς πολιτικῆς σκέψεως. Βρίσκουνε λ. χ. πὼς ὁ δεῖνα εἶναι κακὸς ἀστυνόμος στὸν Πειραιά. Δὲν τὸν παύουνε μὰ τονὲ μεταθέτουν ἀστυνόμο στὴ Σύρα. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ κάθε ἄλλονε ἀνίκανο ὑπάλληλο—χωρὶς νὰ λογαριάζουν πὼς ἀφοῦ τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ, πολὺ λιγώτερο μιὰ μετάθεση θὰ μπορέσει νὰ μεταμορφώσει ἕνα μπερμπάντη ἢ ἕνα τσαλαβούτα σὲ ἱκανὸ καὶ τίμιο ὑπάλληλο.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν πολὺ καλά, μὰ καμώνουνται πὼς δὲν τὸ ξέρουνε, γιατὶ δὲν τοὺς συμφέρει νὰν τὸ ξέρουν, ἀφοῦ ὁ κάθε ἀνίκανος ὑπάλληλος θἄχει κ' ἕνα βουλευτὴ γιὰ προστάτη—καὶ δίχως βουλευτάδες οὔτε πλειονοψηφία στὴ Βουλὴ γίνεται οὔτε Κυβέρνηση κρατιέται

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

Ο ΓΙΑΛΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΕΛΑΔΙΑ

Β.

Τὴν ἄλλη αὐγή, ἐκυτάζομε πρὶν ἔβγῃ ἀκόμα ὁ ἥλιος,
Πῶς νέο δομάλι πιάστηκε, πρώτη φορά, στὴ ρῶγα.
Κάτω ἀπ' τὰ ὁλόφωτα πλευρά, ποὺ τὸ βυζὶ ἔκρε [μόνταν,
Τρέμοντας ὅλον ἔσκυψε καὶ ἀπὸ τὴ ρῶγα ἐπιάστη,
Καὶ ὅλο ἀνασειόντανε τὸ νιὸ κορμὶ καὶ ἀναμιλοῦσε
Τὸ μαύλισμα τὸ στανικό, χαρούμενο στὸ στόμα.
Καὶ ἡ μάνα ἀσάλευτη ἔμενε τὸ γαῖμα της νὰ πίνῃ
Τὸ νέο δαμάλι, ἀσάλευτη, σὰ βρύση μαρμαρένια.
Καὶ μέ, μοῦ ἐσείστη τὸ κορμί, στὸ λαγαρὸν ἀγέρα,
Ὡσὰν τὸ δόρυ, ἀνάτρομο, στὴ γῆ ἅμα πάει νὰ πέσῃ,
Σὰ λυγερὸ ἀφροκάμακον, ἀπὸ τὸ ψάρι ἀπάνω.

Καὶ ὡς λούστηκα, στὰ σιωπηλὰ νερά, καὶ μελετοῦσα
Μακριά, τὰ ἀτάραγα βουνὰ καὶ τὸ στρωτὸν τὸν ἄμμο,
Ποῦ ὡς ἀλαφρὸ φιδόντυμα, ὁ ἀφρὸς τὸν ἔζωνε ὅλον,
Ὁ ἀνασασμὸς τῆς θάλασσας, ἀπὸ μπροστά μου ἐπέρνα,
Ὡσὰν τὴ βοὴ τοῦ σκαθαριοῦ, μὲς τὴ σιωπὴ τοῦ [κάμπου·
Καὶ τὸ κοπάδι, στὸ βουνό, ποῦ ἀνήφορον ἐπάτει,
Ἐβύθιζε τὸ ἀντίφωνο, τῶν κουδουνιῶν, στὰ θάμνα.

Καὶ στὸ στρωτὸ μ' ἀπάντησε τὸν ἄμμον ἡ γυναῖκα.
Σὰν τὸ πουλί, ποὺ στὸ γιαλό, ζυγώνει νὰ κυτάξῃ
Καὶ ὡς ἰδῇ, ἀλαφροζυγιάζεται, τὰ μάκρη νὰ σοϊτέψῃ.
Ὅμοια καὶ μένα, ἐσίμωσεν ἡ γαλανὴ γυναῖκα,
Ποῦ ἐχτύπα τὰ ματόκλαδα, μὲς τῆς αὐγῆς τὰ θάμπη,
Ἀργά, ὡς σαλεύουν τὰ φτερὰ τὰ ὀρτὰ τῆς πεταλοῦδας,
Πριχοῦ ἡ ματιά, στὸ διάστημα βαθιά, γλαυκὴ φτε- [ρώσῃ.
Τὰ χέρια ἐκείνη μῶπιασε καὶ σφιχτοφίλησέ τα,
Πολὺ στὰ χείλη τἄσφιξε καὶ τέτιον εἶπε λόγο.
«Πιός ἠμπορεῖ τὰ χέρια σου, στὴν πλάση νὰν τὰ [κρίνῃ,
Ὁποῦ εὐωδᾶνε τὴν αὐγὴ καὶ ἀσπρολογᾶν σὰν κρῖνοι;
Πότε βαριά, πότε ἀλαφριά, καὶ πότε σὰ λουλούδια,
Ποῦ δὲ δειλιάζουν νὰ σταθοῦν μηδὲ τὰ πεταλούδια».
Καὶ χαμογέλασα βαθιά, γιατὶ εἶπε ἀλήθια ὁ λόγος.
Τὸ δειλινὸ ἐθυμήθηκα, ποῦ ἀπ' τὰ νερὰ ὡς ἐβῆκα,
Τοῦ Ἰόνιου, ποῦ εὐωδάγανε σὰν κρῖνα, μοῦ ἀργο- [στάθη,
Ὡς τὸ φτερὸ ἐτρικύμισε, στοῦ θυμοριοῦ τὴν ξαίθρα

πόλη, κοντὰ στὸν ποταμό. Μαζὶ μὲ τἄλλα τὰ σαράβαλα τοῦ τουρκομαχαλὰ ἔλαβε μέρος στὸ χορὸ κ' ἡ κούλια τοῦ σουλιώτη καπετάνου. Οἱ τοίχοι της, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ μηχανικοῦ τῆς ἐπαρχίας, ἔγιναν κίνδυνος στὸ γένος τοῦ Κρανιὰ καὶ τὄνομα τῶν ἀρφανῶν του γράφτηκε ἀπ' τὰ πρώτα στοὺς σεισμοπαθεῖς. Μὰ τὸ βοήθημα τοῦ κράτους ἦταν κρίμα νὰ ξοδιαστῆ ὅλο στοὺς τσούσιδες. Βιαζαν ἄλλες ἀνάγκες πιὸ ἀπόλυτες. Χώρια ἀπὸ σπαθιά, καπέλα καὶ σειρήτια, χρειάζονταν καὶ μιὰ καθέκλα γιὰ νὰ κάτση ἕνας μουσαφίρης, ἕνα φλυτζανὶ γιὰ νὰ πιῇ, περούνια, πιάτα, τόνα τἄλλο μικροσυγύρια τοῦ σπιτιοῦ, τέλος ἕνα τραπέζι μὲ γερὰ ποδαρια. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς κούλιας δὲ μπορεῖ νὰ τρώῃ σταυροπόδι στὸ σοφρά, σὰ μιὰ φορὰ ὁ πατέρας. Ὅσο γιὰ τοὺς τοίχους θὰ προφτάσῃ ἐκεῖνος νὰ τοὺς ξεκαινουργώσῃ ἀπὸ τὰ θεμέλα, πρὶν ξανασειστῆ ἡ γῆς. Γιὰ τὴν ὥρα φτάνει νὰ μπαλωθοῦν οἱ σκασματιὲς μὲ τὸν ἀσβεστη, ἴσα ἴσα νὰ μὴ φαίνωνται καὶ νὰ τρομάζουν, φτάνει νἀσπριστῆ ἡ κούλια ἀπόξω κι ἀπομέσα γιὰ τὸ καλὸ τὸ δεξιμο τοῦ καπετάνου.

*
* *

Ὅλα ἦρθαν δεξιὰ λοιπὸν κι ὁ καινούριος ἀνθυπολοχαγὸς πήδησε πάνοπλος ἀπὸ τἀμάξι στὴν αὐλόπορτα τῆς κούλιας, ξυπνώντας στὴν πετρένια σκάλα της τοὺς μεσημερνοὺς ἀχοὺς μὲ τὸ ξκμολυτὸ σπαθί του. Τὸ γενος τοῦ Κρανιὰ θριάμβευε. Ἂς ἀκούσῃ τὸ νικητήριο σηκοβρόντημα τῆς σκαράκας ἡ γειτονιά, ποὺ ὡς τὰ τώρα τέντωνε ταὐτιὰ νἀφιγκρασταῖ μὴ μπερδευτῆ στὸ φράχτη καμιὰ σπαθολόχη, ὅταν τὸν πήδαγε σκιαχτὰ τὸ σούρπωμα.

Φαντάζεται κανένας τὴ χαρὰ τῆς κούλιας. Οἱ ἀδερφὲς δὲ χόρταιναν τὸ λιγερόκορμο ἀξιωματικό Εἶναι ὁ Γεσίλας αὐτὸς μὲ τὸ μακρὺ σπαθί, μὲ τἀργυρὰ ἀστεράκια στὸ λαιμό, μὲ τὶς ὀλάστραφτες λουστρινένιες μπότες. Ἡ Μαριὼ τὶς ξεσκονίζει ἀπαλὰ ἀπαλὰ μὲ τὴν ποδιά της, ἀφοῦ ἡ Φρόσω τρόμαξε πρωτήτερα τὸν καπετάνιο μὲ τὴν φαγωμένη παλιόβουρτσα τῆς κούλιας, ποὺ πήγε κ' ἔφερε, θἄχως νὰ στοχαστῆ πὼς μπόραγε νὰ κάμῃ τὸ λουστρίνι χαρακιές.

Κ' οἱ τρεῖς τὸν ἀγκαλιάζουν καὶ τὸν ξανγκαλιάζουν, μὴν ξέροντας τί νὰ πρωτοχαροῦν, τὸν ἀδερφὸ ἢ τὰ στολίδια του

«Γιατὶ ἔβαλες τόσο στενὸ γαλόνι στὸ καπέλο;» ρωτάει ἡ Κούλα, κι ἂς εἶχε βάλει ἐκεῖνος τὸ πιὸ πλατύ, ποὺ εἶχε ὁ καπελᾶς ποὺ τόκαμε.

«Τί ὄμορφη ποὺ 'ναι!» ξεφωνίζει ἡ Μαριώ, σὰν παίρνει τὸ μάτι της τὴ νικέλινη ἁλυσίδα, ποὺ εἶχε ὁ ζωστήρας τοῦ σπαθιοῦ του ἀντὶ κοντὸ λουρί. «Εἶναι τς μόδας τώρα ἢ νέος κανονισμός;»

Ἡ μνήμη τῆς Μαριὼς βαστοῦσε ἀκόμα τὶς διατάξεις τῶν κανονισμῶν ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ κάστρου δὲν τόχαν πάρει ἀκόμα τόσο ἀπάνω τους.

«Μαντύο ἔφκιασες ἢ ἀδιάβροχο;» τὴν κόβει ἡ Φρόσω, δείχνοντας πὼς κ' ἐκείνη παρακολουθοῦσε ἀπὸ τἀνήλιαγο κατώγι τὴ στρατιωτικὴ ἐξέλιξη τῆς χώρας της.

«Σ' πάνε καλὰ καὶ τὰ μακριὰ τὰ πιντιλόνια;» ρωτάει ξανὰ ἡ στερνή, ἐνῶ ἡ Κούλα θυμάται καὶ τὴν ἄσπρη μπλούζα κ' ἡ Μαριὼ θέλει νὰ τὸν δῇ ἴσα κιόλας μὲ τὴ μεγάλη του στολή.

Μὰ γιὰ νὰ τὴ ντυθῇ ὁ ἀξιωματικός, ἀνοίχτηκε τὸ φουρτσέρι του κι ἀπάνω ἀπάνω πρόβαλαν δυὸ καπελίνα. Ἦταν τὰ δῶρα ποὺ ἔφερνε στὴ Μαριὼ καὶ στὴν Κούλα.

Ὁ Γεσίλας φόρεσε τὴ στολή, μὰ ἡ Μαριὼ ποὺ τοῦ τὸ γύρεψε, δὲν τὸν προσέχει τώρα· μόνο ἡ Φρόσω καμαρόνει τὶς χρυσὲς σπαλέτες, σιάζει τὴ